

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΑΓ. Γ. ΙΣΤΡΑΤΙ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΛΕΩΝΙΔΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Κι' από τον άνθρωπο αυτό άκουσα την πρώτη παρήγορη λέξη. Μ' έβλεπε να κλαίω συχνά, με τα μάγουλά μου κοκκινισμένα άκόμα από τα σκαμπίλια του «Μάναντ». Μιά μέρα καθώς βρεθήκαμε οι δύο μας μονάχοι, μου έπιασε χαιδεύοντάς μου το κεφάλι :

— Μην άπελπίζεσαι. Είσαι άκόμα παιδί. «ΟΛ» ή ζωή είναι μπροστά σου. Άν ή καρδιά σου έχει φουσκώσει, φύγε, πήγαινε άλλοι, άλλαξε τόπο, γύρισε τη γη. Μά έλπικε πάντα στο καλλίτερο. Μπορείς ακόμα να τ' αποκτήσης. «Όταν δά μπορεί κανείς, τότε όλα είναι τελειωμένα.

«Κοιτάξε με : δέν είμουν πάντοτε σκακτζής. Είμουν κ' έγώ άνθρωπος, άλλοτε. Έδινα σεβασμός στους όμοιους μου, για να ήμην πώ διαταγέ, και μ' έζητιούσαν όλοι από το μικρότερό μου ως το μεγαλύτερό μου... Τότε όλα ήγιναν καλά. Μά μία μέρα, ένα δυστυχισμένο ζώο μ' έζήτησες και μ' έκανε φρικώδη, στά μάτια τών άλλων και στά ίδια μου τά μάτια. Άπό ατή την μέρα ή καρδιά μου μαράθθηκε πιά, δέν έπιθυμώ πιά τίποτε και όλα τελειώσανε για μένα.

«Μή σέ πιάνει άπελπισία... Είσαι άκόμα παιδί.

Αυτό είναι ένα γλυκό φάσμα, το πρώτο. Ένα λίγο έπακολύθησε και δεύτερο.

Άνακληρώνοντας, για τρεις ήμέρες, το γκαρζόνι που έπαυσε παραγγέλεις και μοίραζε τά φάνα στη γειτονιά, είχα τη χαρά να ξαναϊδω λίγο το φτωχινό δρόμο, την πολιτεία, τον κόσμο από τον όποιο μ' είχαν χωρίσει και να πέσο άπάνω σε μία ψυχή περιπαθή που μ' έγέμισε από χόδι. Η άνάμνηση ατή είναι πολύ μερκευμένη, σχεδόν σάν άνούπακτη, ένα μπερδεμα όνειρου κ' ήδηϊνης πραγματικότητας, σχεδόν σά μία δυνατή έπιθυμία...

Σά μία ήλιοφάνιση αβλή και σερμαμένη με κίτρινα φύλλα, ελληνίδες γυναίκες πλωρούσαν με ναυέλικα, σά μεσημβρινές γάτες που έποφελούτο της μεγαλοδορίας ενός όραίου φθινοπώρου. Μι' άπ' αυτές, ψηλέ, νέα πολύ καλοσμουμένη και πολύ χαρούμενη, σημάχθηκε μόλις με είδε και φώναξε :

— Ά, νάτον ! Είσ' ό μ' μικρός δυστυχισμένος Κεφαλλοντίας που νύε Λεωνίδα.. Έλα λοιπόν να σέ παρηγορήσω έγώ... Είμαι κ' έγώ Κεφαλλοντίσσια. Έλα να σέ φιλέσω.

Και χωρίς να περιμένη, οχτήκε άπάνω μου, μ' έσφιξε στην άγκαλιά της, μ' έβαλε στά γόνατά της και με γέμισε από φιλία που μου φλόγισαν τό πρόσωπο και μουσαναν τό κεφάλι άνω-κάτω. Οι άλλες γυναίκες ήρθαν κι' αυτές κι' άρχισαν να με ρωτούν με τη σειρά τους :

— Πούδς είν' ό πατέρας σου; Άπό πού μέρος είναι; Τι δουλειά έκανε; Πόσο χρόνον είναι όταν έπέθανε; Άπό τί όρρώστεια ;

Τις άκουγα, όπως όταν είναι κανείς μισοκοιμισμένος. Δά μπορούσα ν' άπαντήσω τίποτε. Είμουν ναρκωμένος, ζαλισμένος. Κάτ' άπ' τά μισόκλειστα υάτια μου, έβλεπα πολλά χέρια που έσφιγγαν τά δικά μου, και τά χέρια της Κεφαλλοντίσσιας γλυπερώντας άπάνω στά μάγου-

λά μου μεθφερναν ζάλη. Μόλις άνάπνεα.

Την πρώτη ατή μέρα του φωτός και της άγνωστης ετυχίας, την πλήρωσα άκριβιά γιατι μπερδεμα τις παραγγελίες και ό «Μάναντ» μουδωσε μόλικια σκαμπίλια.

Την άλλη μέρα, τά ίδια χόδια, ό ίδιος ήλιγγος, άκόμα πώ πολλές γκάφρες έκ μέρος μου και περισσότερα σκαμπίλια, μά αυτό δά μου έκανε άπολύτως τίποτε : χρευσόδες έσαν όνοβοβάτη.

Είμουν ετυχισμένος.

Αυτό γίνθηκε και την τρίτη μέρα, γιατι ή μακαριότητα μου εξακολούθησε, χωρίς ν' άνησυχώ για τίποτα, μά αυτό είναι όλο :

—Αυτό τό γκαρζόνι είν' ένας βλάκας ! φάναξ' ό ταμπής.

Και τό χέρι του ξανάπνεε άπάνω μου. Δέν έβαλε να ξαναδω τό δρόμο επί πολλούς μήνες παρά από τό κατόπι του μαγαζιού. Ζούσα σ' όνειρο. Τραγουδία, γλέντια, νύχτες άγρουπνίας, έκατό δρόμοι την ήμερα στο ύπαιγεο, βουνά από βρομικά πατινά για πλούσιο, δλ' αυτά μου έγιναν συνήθεια.

Θυμούμ' ένα χαρούμενο ελληνικό τραγουδι που τό τραγουδούσαν χορεύοντας έκείνες τις ήμέρες της ετυχισμένης μου θλίψιας. Έπειδή οι περισσότεροι Έλληνες λέγονται Γιάννηδες, δλ' οι Γιάννηδες που βρισκότουσαν στην ταβέρνα π' ανώντουσαν από τά χέρια καιχόρευαν ένα τραλλό χορό, τραγουδώντας αυτούς τους : Έλληνικούς στίχους που τους θυμάμαι άκόμα :

Σαράντα πέντε Γιάννηδες
ένος κοκκόρου γνάση
κ' ένα πουλάκι τ' άκουσε
πήγε να παλαφήση.

Όλος ό κόσμος γελοδσε. Τόλιμισα, μαζί με τόν κόσμο, να γάλα κ' έγώ και γι' αυτό με ζύλιζαν.

Έτσι έκανα τά πρώτα μου βήματα στη ζωή. (Μετεφρ. Μ.) Παναγ. Γ. Ιστράτι.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Άπόλαυσε τη ζωή σου με τη γυναίκα που άγαπάς, όλες τις ήμέρες της μάταιης ζωής που σου δόθηκε κάτω άπ' τόν ήλιο.

Σολομών

Τά παράπονα του έρωτος οβήνουν σχεδόν πάντα μ' ένα φίλι. Α. Picard

Άν κανένας νομίζει ότι άγαπά τη φίλη του για τόν έρωτά της, άπατάται.

Αδ Ροσογνώ

Η ζωή του άνδρός είναι ή δόξα, ή ζωή της γυναίκας ό έρωτας.

Μπαλζακ

